

kave in sladkorja, ali zdaj, ko je bil tako blizu blagajnice, ne more si kaj, da ne bi vzel tudi novcev. Ključje je imel sè soboj, in predno se polastí drugega blagá, odperta je že blagajnica in njegova tatinska roka seže po noveih — ali, „stoj!“ zarenči debel glas pri oknu in po vsej prodajalnici se luč za-

sveti. „Pomagajte! pomagajte! tat je v hiši!“ vpije zdaj iz vsega gerla ubogi hlapec, boječ se, da bi mu tat ne ušel. In res, predno se hudobnež zavé, bili so že na dvorišči hlapei in dekle, ki domačega tatú primejo ter ga čversto deržé, da jim ne uíde

predno ne pride gospodar čnik. Takój so poslali po mestne strážnike, katerim so za to noč tatú izročili. Druzega dne je moral hudobnež pred sodnijo. Ker nij mogel tatvine nikakor tajiti, obstal je vse, kar je škode napravil svojemu gospodarju. Vsa škoda na blagu in v gotovini je znesla blizu dvanajst tisoč goldinarjev. Po tedanjih postavah so ga obsodili v ječo za celo njegovo življenje. Vse premoženje, kar ga je imel, po odštetih sodnih stroških, pripalo je okradenemu gospodarju. — Ta povest je resnična, ker še dandenes se najde zapisana v sodnijskih zapisnikih ravno tako, kakor jo je obtoženec sam pripovedoval.

Resničen je prigovor, ki pravi: Naj se kaka reč še tako skerbno skrije, poprej ali poslej jo gotovo solnce obsije.

Bežite pred grehom, ogníte se ga,
Pregrehe stezica v pogubo peljá.

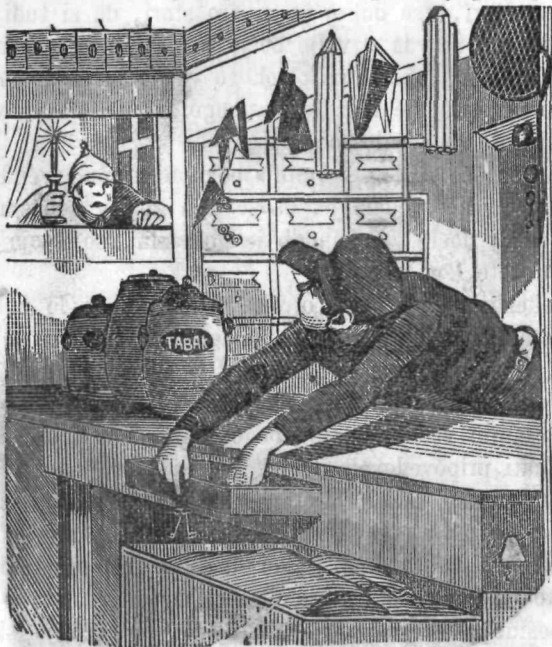
Mladinoljub.

Otrok za otroka.

(Pravljica.)

Živela je mati, ki je imela jedino dete. Bila je hčerka, katero je odgojila v največej revščini. Noč in dan si mati nij dala miru niti pokoja, da bi svojo hčerko lepo in v strahu božjem izredila. Neprestano se je trudila, da bi sebe in otroka z vsem potrebnim oskerbela.

Mati je bila vdova; mož jej je umerl kmalu potem, ko je porodila hčerko.

Uboga vdova je neizmerno žalovala po svojem možu, in mnogo časa je poteklo, predno se je malo potolažila. Gospod župnik, mož po volji božje, tolažil je večkrat žalostno mater, reki jej, da zna tudi ona oboleti, ako ne jenja žalovati. Na Boga naj zaupa, ker on je dober oče in tudi nje ne bode zapustil. Kar Bog stori, vse dobro in modro stori, da si tudi večkrat ne zapopademo. Zatorej naj se vda v voljo božjo in na njegovo pomoč naj zaupa. Tudi jo podučí, kako naj skerbi za otrokovo večno in časno srečo.

Tako tolaži in podučuje mož božji-ubogo, zapuščeno vdovo. Pa so njegove besede tudi potolažile žalostno mater.

Da si ravno se še večkrat spominja pokojnega moža, vendar jej ta spomin ne terga toliko serca, ker vedela je, da se tam gori v nebesih zopet snidemo vsi, ki smo se tukaj ločili. Odsihdob je obračala vso svojo skerb samo na to, kako bi svoje dete lepo odgojila.

In res je skerbela za svojega otroka tako, kakor le dobra in skerbna mati za svoje dete skrbeti more. Bila je lep zgled vsem dobrim materam. To njeno skerb in prizadevanje je pa tudi Bog sam podpiral, ker deklica je bila od dne do dne pametnejša in modrejša ter je tako lepo napredovala v vseh lepih in koristnih vedah, da je ubogo mater zelo zelo veselilo.

Kedar je mati pripovedovala svojej hčerki o dobrem očetu v nebesih, kateri je vse, kar vidimo, iz nič napravil, kateri vse preživi in za vsako, tudi najmanjšo stvarco po očetovski skerbi, poslušala jo je hčerka sè sklenenima in k nebu povzdignenima rokama, kakor da bi hotela objeti dobrega Boga, o katerem je toliko lepega slišala svojo mater pripovedovati.

Rada je poslušala hčerka svojo mater, a še rajši je sklepala roki in častila Očeta, o katerem je vedela, da jo ljubi. Kedar koli je molila, nij pro-sila časti in posvetnega veselja, nego modrosti in lepih čednosti, prav po izgledu Marije Device.

Kdor bi bil videl deklico, ko je klečala pred podobo božje porodnice, in je molila, mislil bi, da vidi angela v človeškeji podobi. Prelepa podoba nebeške kraljice z Jezusčkom v naročji, pred katero je hodila deklica molit, bila je dar pobožne prednice bližnjega samostana, matere Matilde. Izrezljala jo je umetna roka slovečega kiparja. Vsako jutro in vsak večer je pobrisala pobožna deklica prah od podobe in jo ovenčala z lepimi cveticami, poljubila je božje dete, in še le potem je šla na delo, katero jej je mati odločila.

Tako ste živele mati in hčerka dlje časa. Nobena nezgoda jima nij kahlila tega srečnega življenja. Vendar nij smelo dolgo tako ostati. Tudi njima je bil odločen grenki kelih terpljenja, katerega vsak človek okusiti mora.

Bilo je necega večera, ravno v predpraznik velikega Šmarna. Milo zvonjenje z bližnjega zvonika je oznanovalo prebivalcem po deželi, da bode jutri velik praznik. Mati čedi in pospravlja po hiši, a hčerka je šla sè svojo prijateljico v bližnji gozd po cvetic, da ovenča za juterni praznik podobo Marije Device. Ravno sedite kraj potoka, vijočega se po krasnej dolinici, ter pove-zujete nabrane cvetice v šopek, kar se prikaže volk iz goščave. Ko ugleda sedeči deklici, začne strašno tuliti. Deklici ugledavši ga, se tako prestrašite, da se niti ganiti ne morete z mesta! Predno se zaveste, zgrabi volk deklico ubogo vdovo in jo odnese v gozd.

Od velikega strahú se deklica ne upa vpiti, nego tiho in mirno leži volku na herbtu, kakor jo je bil naložil. Še le pozneje, ko se malo zavé, zavpije: „Oh, mati Marija! pomagaj!“

V tem, ko je bila deklica v tolikej nevarnosti, hití nje prijateljica, pustivši cvetíce, vsa bleda in z odpertima rokama domóv k svojim starišem. Sapa jej zastaja, da nij mogla besedice izpregovoriti. V vas prišedši, teče naravnost v hišo uboge vdove. Sosedje vidéč nenavadno obnašanje deklice, tekó za njo, da bi videli, kaj je. Vdova je ravno na dvorišči obleko presuševala. Ko ugleda bledo deklico in toliko ljudi, takój se jej dozdeva, da se je nje hčerki nekaj žalega pripetilo.

Sosedova deklica pové strašno nesrečo, ki se je zgodila njenej prijateljici. Mislite si, otroci, ubogo mater, ko je slišala o volku in svojem ljubem otroku. Sosedje se takój zberó, oborožijo se s koli, sekirami, drogi in drugimi rečmi, kar je komu v naglici v roke prišlo ter hité v gozd, da bi rešili, ako je še mogoče, ubogo deklico iz volkovega gobca.

A pustimo zdaj za nekaj časa sosedo in lov na volka, ter poglejmo kaj je v tem času počela uboga vdova, ki je ostala sama doma.

Ko se zavé uboga sirota, bile so nje perve besede: „Od drugod mi mora pomoč priti!“ To rekši, hití v sobo, kjer je stala podoba matere božje. Hitro vzame Mariji njeno presveto dete iz naročja ter na ves glas vpije proti nebu: „O Marija, mati polna milosti, daj mi mojega otroka nazaj, saj te je ljubil, da nihče tako na zemlji. Daj mi mojo preljubo hčerko zopet nazaj, drugače ti tudi jaz ne dam tvojega Jezusčka nazaj! Daj mi, daj, mojega otroka nazaj, slišiš, Marija! Ako mi ga ne daš, tudi ti ne bodeš več slišala tolči serca svojega Jezusčka na svojih materinih persih; ker povem ti, da tvoj otrok ostane toliko časa pri meni v zastávo, dokler mi ne pomoreš, da dobim svoje preljubo dete zopet nazaj.“ —

In glej! mati božja nij bila s to prošnjo uboge vdove niti najmanje razžaljena, ker na njenem obličji nij bilo videti nobene meržnje, nobenega serda, marveč preblážena Devica Marija se prav sladko nasmehne, ko vidi, da jej je uboga vdova njeno dete iz naročja vzela.

A tudi Jezusčku se je moglo dopasti v naročji uboge vdove, ker ljubeznivo se smeja, poslovil se je od svoje matere Marije, in bilo mu je videti, da gre rad v zapor, kamor ga je nesla uboga vdova.

Zapor za Jezusčka je bila vdovina skrinja; kajti do skrinje je hitela ž njim, zavila ga je v najlepšo tkaníno in lepo sviléno ruto, položila ga je v skrinjo in jo dobro zaperla.

Ko je bilo vse storjeno, poklekne pred skrinjo s terdnim sklepom, da ne ide poprej od skrinje, dokler jej Marija ne da otroka za otroka.

V tem, ko se je vse to veršilo v vdovinej sobi, korakal je volk z ukradeno deklico mirno po gozdu proti svojemu berlogu, komaj čakajóč, da bi jo pohrustal. Deklica je mirno visela čez volkov herbet, dobro vedóč, da je izgubljena, ako jej Bog ne pomore in njegova presveta mati Marija. In glej! pomoč je prišla iz nebes. Tam med smerekovimi vejami se nekaj zasvéti, bilo je videti modrorudečo svetlobo in v sredi nje podobo matere božje z žezlom v desnej roki, ravno taka, kakor je bila v hiši uboge vdove.

Podoba zakliče z rahlim glasom najpred deklici: „Ne boj se!“ a potem tudi požrešnemu volku: „Poberi se!“ Kdo bi se upal zoperstavljati Marijnemu povelju? Tresóč se po vsem životu, položi volk deklico rahlo na mah, ter se spusti v beg, kakor da bi mu bilo sto lovskih psov za petami.

Zdaj se deklica vzdigne, pade na koleni pred Marijno podobo ter jej hoče obleko poljubiti, ali v tem trenutku podoba izgine. Sosedje, ki so volka iskali, ugledajo svetlobo sredi smerekovega drevja, prihité tja, in kaj vidijo? — hčerko uboge vdove nepoškodovano ležati v mahu. Veselja nij bilo zdaj ne konca ne kraja.

S petjem zahvalnih pesen, bliža se zdaj množica ljudi proti hiši uboge vdove, ki jim vesela naproti hití. Kdo bi mogel popisati veselje in óna priserčna čutila, ki jih je imela uboga mati, ko je zagledala sredi množice ljudi svojo preljubo hčerko zdravo in veselo.

Strastno jo objame in poljubljuje. Nobeno oko nij bilo suho pri pogledu tega veselega dogodka in kmalu se je raznesla po vsej vasi novica o tem čudeži.

Zdaj se domisli vdova na Jezusčka, ki ga je imela v skrinji zapertega. Takój gre, da ga reši iz težkega zapóra. Ko ga vzdigne iz skrinje, pade pred njega na koleni ter ga priserčno poljubljuje. Potlej ga nese Mariji zopet nazaj v naročje ter moli: „O Marija, odpusti mi, da sem se prederznila ti vzeti tvojega Jezusčka. Ti, ki si ljubila svojega otroka do smerti na križi, veš, da me je ljubezen do mojega otroka napeljala k temu. Zatorej te prosim odpuščenja. A da si uslišala mojo prošnjo ter mi si dala moje dete zopet nazaj, za to ti bodem hvaležna vse svoje žive dni!“ Mariji so dopadle te vdovine besede, ker sladko se jej je nasmehljala in tudi Jezusček se nasmehne deklici.

Poslovenit Iv. Zarnik.

Mertvaška srajčica.

Bila je mati, ki je imela sedem let starega dečka. Deček je bil tako lep in ljubezniv, da se ga nihče nij mogel dosti nagledati. Vsak, kdor ga je videl, bil mu je dober in prijazen. Zato ga je imela mati rajše nego vse drugo na svetu. A zgodi se, da deček necega dne naglo in nevarno izbolí, ter ga Bog k sebi v nebesa pokliče. O tej izgubi se mati ne more potolažiti. Noč in dan joka po preljubem otroku. A kmalu, ko so ga pokopali, prikaže se deček materi po noči na ravno tistem kraju, kjer se je večkrat poprej sedéč igral. Kedar je mati jokala, jokal je tudi deček, a berž ko se je zdanilo, izgine prikazen. Ker mati nij prestala jokati, prikaže se jej deček neko noč oblečen v ónej belej mertvaškej srajčici, v katerej so ga pokopali, in z vencem na glavi. Vsede se k materi na posteljo in pravi: „Mama, prosim te, ne jokaj po meni, ker drugače ne morem zaspati v svojej posteljici; glej, srajčica je vsa mokra tvojih solz, in ne posuši se, ker vedno jokaš po meni.“ Mati se zelo prestraši, ko to sliši, in odsihdob ne joka več po otroku. Drugo noč se jej deček zopet prikaže z gorečo svéčico v roci. Sladko se jej nasmehlja in reče: „Poglej, mamica, zdaj se mi srajčka že kmalu posuši, in jaz imam mir v grobu.“ Jutro dan priporoči mati svoje dete ljubemu Bogu, ter tiho in poterpežljivo prenaša izgubo jedinega otroka, ki ga je Bog k sebi v nebesa poklical. Dečka zdaj nij bilo več nazaj, spal je mirno v svojej merzlej posteljici — pod zemljo.